

1.

Vier maanden later

Tegelijkertijd kijken mijn zoon en ik elkaar lachend in de ogen aan.

Op deze vrijdagavond in oktober 2022 ervaren we een speciaal moment. Want daar midden in de keuken beseffen we ineens dat we elkaar in één rechte lijn kunnen aankijken. We zijn parallel aan elkaar. Even groot als mij is Danté geworden! Met zijn veertien jaar oud en twee schoenmaten groter is hij plots mijn gelijke. Ik besta al drieënveertig jaar, maar nu sta ik vol verbazing te staren naar mijn zoon die mijn tijd voorbij gaat. Zonder woorden, met dezelfde gedachte, blijven we elkaar evenwichtig aanstaren.

Ik moet meteen aan zijn zusjes Isa en Emelie denken. Zij waren als identieke tweeling absoluut elkaars gelijke. Als twee druppels water werden zij geboren. Met hun blozende wangen glommen ze van gezondheid. Beiden waren even sterk en krachtig. Iedere dag hebben zij elkaar recht in de ogen kunnen aankijken, stralend. Tot enkele maanden geleden.

In een paar seconden ebt het warme moment weg daar in die keuken, en word ik overspoeld met de gedachten aan Emelie. Ik bibber, de realiteit laat mijn lijf reageren. Nooit meer zal zij voor mij staan en mij voorbij groeien. Ik zal haar altijd blijven zien als mijn kleine meisje van elf jaar die vroegtijdig moest gaan hemelen. Ik troost mij met de herinnering dat de afgelopen jaren samen een zegening waren. En dat haar eeneiige tweelingzus Isa in alles Emelie zal meedragen.

4.

Ik rouw omdat ik van je hou

Ik wil het enorme litteken op haar perfecte hoofd wegkussen, ik wil alles wat ze heeft moeten doorstaan uitwissen. Maar mijn moederhanden kunnen haar niet beschermen tegen de kanker. Radeloos duw ik mijn dappere kind voort in een rolstoel en ik ben bang voor haar vragen. Dit is veel te veel voor een kind. Een paar weken geleden danste ze nog in het rond en sprong ze zorgeloos van de duikplank. Kunnen we maar terug in de tijd.

Vanuit haar bed roept Emelie: 'Kijk mama, ik kan mijn teen wiebelen! Kijk, ik kan mijn arm een beetje omhoog tillen!'

Langzaam begint zij aan haar positieve strijd naar bevrijding. 'Mam, wat denk jij, zal straks mijn linkerhand weer leren schrijven of zal mijn rechterhand mijn nieuwe schrijfhand worden?'

Telkens als Emelie stapjes vooruit maakt in het revalidatieproces moet ik huilen. Trotse tranen, maar toch ook rouwende tranen. Inmiddels krijgen alle gevoelens een dubbele lading. Ik weet dat alle stapjes die zij zet, een tijdelijke vooruitgang zijn. Het is een ongelijke en oneerlijke strijd. Wie hard werkt, hoort te winnen. Hoe kan ik haar vertellen dat ze uiteindelijk zal gaan verliezen? Dat alle herinneringen die we maken, onze laatsten zijn. We hebben extra tijd gekregen, maar voor wat? De medische wereld geeft ons deze extra tijd. Emelie zal nog enkele maanden, seizoenen, bij ons zijn. Maar de kanker in haar hersenen zal haar zowel lichamelijk als mentaal veranderen en stuk maken. Een slopend proces zonder enige hoop. Ik bid iedere dag voor haar om tijd van kwaliteit.

16.

Rauwe Rouw

'Later als ik groot ben, dan vertel ik mijn kinderen over Emelie', zegt Sare.

'Dan vertel ik aan hen dat ik nog een hele lieve zus heb gehad.'

Ik zeg: 'Natuurlijk moet je vertellen over Emelie, ze hoort voor altijd bij jou.'

Dan vervolgt Sare: 'Maar pas als mijn kinderen groot zijn, zeg ik hoe ze is overleden. Want dat is te erg om te horen als je mijn leeftijd hebt.'

Ik luister naar haar wijze woorden. Ik luister naar de heldere uitleg van haar trauma.

Wat is dragelijk? Wat is werkelijk? Waar ben ik?

Op het schoolplein hoor ik Emelie, het is haar stem! Niemand kan zo hysterisch gillen als zij. Mijn ogen vliegen alle kinderen langs. Dan volgt het besef, de werkelijkheid die binnenstormt. In één seconde voel ik al het leven uit mij verdwijnen, ik kan niet meer aarden. De grond is lava. Iemand zegt iets tegen me, en dan merk ik dat ik mijn adem al even inhoud. Langzaam voel ik de stille lucht mijn verstijfde longen verlaten. Ik glimlach naast mij. Isa en Sare slingeren hun gymtassen om mijn nek. En kletsen de dag van zich af. Nog behoorlijk stuurloos wandel ik met ze het schoolplein af. Een ambulance met sirenes loeit voorbij en laat mij trillend en huilend achter. Triggers. Ik ben compleet verslagen door mijn trauma.